

VERSEK A SZERELEMRŐL

LÁSZLÓFFY ALADAR

Szövetségek

(A fiatalok)

*A fiatalok hegyeket mozgatnak meg és
bolondos szokásokat visznek diadalra.*

*A fiatalok kettesével szeretnek magukra maradni éjjel vagy
nappal. A vékony ruhák alá úgyis bejár a nyár s meztelenül
kívánnak összefeküdni a csókhoz s játszani szilajul, hogy ösz-
szeragad az arcuk, a hajuk, átveszik egymás hőmérsékletét, szí-
nét, szagát, a lány mellét, a fiú izmait szorongatják ilyenkor
és valahol az ajkuknál s az összeszorított lábak közt megsem-
misülni érzik a darabokra szaggató különléteket, de belekomo-
lyodnak, amikor már egymástól is elszakadva, egyedül borul
rájuk a szédület, a kapkodás, melyből folyton arra kell ébredni,
hogy jaj miért, miért, miért ketten, ha még ketten se marad-
hatnak örökre ketten, mihelyt megrándul alattuk a valóság
világrészeinek tolató szerelvénye! Talán elismerhető, hogy
vannak, akiket undor tölt el az átérzett felismerésre
hogy emberek vagyunk — s vagyunk külön,
mennyre emberek vagyunk s mennyire külön!
Emberek egymás ellen.*

*Emberek
egymás
ellen.*

*Időben távoli táborok trombitaharsogása,
ébresztőjelzések jönnek a tisztcsatákból,
legendás szignálok — és mi énekelünk a dallamukra.
Európa-korabeli lovasriadókat nyergelnek meg könnyed és sza-
badszájú szövegeink. Tiszteletre ó roppant kevésbé érdemes
múlt, vicsorgó pátosz! Majd rettenetesek leszünk az igazság-
tevésben, semmi sem maradhat szentség, mi nálunk félszegebb,
felemásabb, kevesebb volt, amíg mi elhanyagoltak voltunk.
A Föld nem a képmutatástól népesült be nemesített élőlények-
kel és filozófiával, hanem a testiünk sajnos csak lopva összetap-
asztott fiú- és lány-melegétől. Itt a Föld parancsol. Ó fogja
megmondani, hogy ezerszer szemérmesebb a nyilvános szeret-
kezés is a halálban véresre vetkőzött csatatereknél. Ki szól-*

hat ránk — azonnal felöltjük majdani képeken viselendő tiszteletet parancsoló ősz szakállunkat — ki szólhat ránk, hogyan és milyen hangulat ágyában nemzzük a holnapi emberiséget? Nem játék ez, persze hogy nem, hanem igenis játék. És megtörténik: a lányok szemtelenül egyenként hajítják kifele a levelet fehérneműt, mert dühösekké vagyunk a múltra és örömünk az is, ha áltisztességét bántjuk. Tessék velünk utazni a jövőbe, ha mernek, hogy hallják a holnemvolt mesét a mi megfogalmazásunkban: hogy egyik csók csiklantva lefutó csillag volt, másik csók visítva kezdett dallam, egyik csók ciklamenpiros volt, véget sem ért, mikor kinyílt a lány úgy vaktában s ujjahegyéről felragasztotta egy billegő szálra. Minden csók valamit hozott és tele a világ. Virágok, gyermekek, bolyhos kis állatok, házak, fenenagy gépek nyüzsögnek a férfi s a nő körül, paradicsomban. Ennyi az egész: akármilyen akadoz, hiányzik, aggaszt még — nagyon is érthető: alakul minden — hiszen a csók még nem is ért véget.

PÁSKÁNDI GÉZA

173. Nyakadra surrant a gyík, (megborzongtál)
 Hajadra szállt a kanári, (színekben éltél)
 (Szerelmes Melledre katibogár, (ellankadtál)
 állatok) S a csúf giliszta (— — — — —)
 Öledben akart hálni. (—————).

259. Nem, nem édent, úgy ahogy mondtam: kolostort.
 Találjunk Ketten vagyunk csak,
 ki egy új Meg valami egészen csöndes isten:
 kolostort Lábujjhegyen és hittel.
 S én meggyfa alatt este,
 Öled után — a bölcseket olvasom.
 A meleget néked hagytam, jó helyen, öledben.
 Fekszel az ágyon.
 Miért jó,
 Hogy én bár a bölcsekkel vagyok,
 A melegemet
 Most is foghatod.

Valami új kolostort.
Egy pap — egy apáca,
Közöttük meggyfa,
Közöttük csönd és könyv,
Penis, isten.

A költő A Tű Foka című megjelenés előtt álló kötetéből

SZILÁGYI DOMOKOS

Test a testtel

Nemcsak a lágy
Meleg öl csal, nemcsak a vágy,
De oda taszít a muszáj is,

Ezért ölel
Minden, ami asszonyra lel,
Míg el nem fehérl a száj is.

Elérhetetlen marad valami,
valami mindig elérhetetlen marad,
de egyre ismerősebb az út odáig:
mert mindig újrakezdjük,
mert mindig újrakezdjük, és egyre otthonabb
a táj
térképe testünkre rajzolódik.

A titkok titka ez: az újrakezdés.

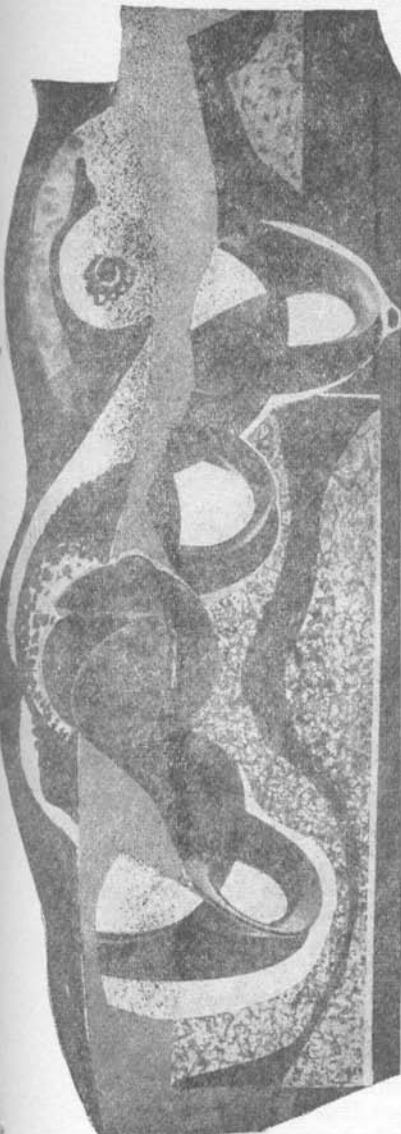
e l s ő m a d r i g á l

szép a május

Szivárványul, szivárványlik
mezőkön a napvilág.
Várjuk — meztelenül állig —
Amor mézhegyű nyilát.

Nyíla egymáshoz ha nyársal,
kettősen életre ölt:
kétszölamú hallgatással
csak úgy zeng belé a föld!

Mi Atyánk, ki vagy a szerelem,
Mi Anyánk, puha ágy
vagy hársfaágak csendes árnya,
vedd el, ha szeretsz, vedd el az eszünk,

terítsed szerte testünk titkait,
bolondíts meg, amíg ki nem halunk,
bolondíts meg, hogy ki ne haljunk,
puha ágy, hársfaágak csendes árnya
(unter der Linde an der Heide) —
légy rezervátumunk,
az örök ritmus rezervátuma —

hisz a ritmus se más, mint újrakezdés!

Raboltassék el a szemérem:
ellenségünk, a leghülyébb.
Élhetünk vízen és kenyéren
(tartván az Írás betűjét) —
de mellre fulladó tenyéren!
ölet simítva, megoldva övet!
(S szórjon csak ránk impotens mennykövet
Szent Agoston — a kurvától jövet.)

m á s o d i k m a d r i g á l

v í z e s é s

Esendő a víz is,
színejátszian aláhull.
Kösd csokorba, Írisz
ezerszínű sóhajául.

Víz hanyattra esve!
Hívogató csillogása!
Ránk esik az este,
s mi egymásra, egyre-másra.

Árvák vagyunk, árvák, ugye, drágám.
Fizetünk érte — néha drágán:
te értem s én teérted.
S épp akkor hagy cserben az elme,
midőn az öröklétet már-már megértem,
megérted.

PALOCSAY ZSIGMOND

“Kicsi csupor,
nagy a füle”

Limányos kedvű, nádszegélyes
vízparti fűz tövében
Virágom heverészet —
alig-lány, félig asszony;
— tudtam, hogy leszakasztom,
nóta szerint kalapba nem teszem,

pénzért nem veszem a vizparton
(csak az aszfalton),
neki se kerül sokba a móka,
és ha habozna?
elémegek . . .
pelyhes érvekkel ágyat vetek,
rendezem szépen a formát
(külső és belső formát),
belejön észrevétlen — mert a lényeg ez,
és később lesz rá magától kedve:
„hiszen úgy szerettem“!
Tőlem ezt nem várta,
hogy Burkus kutyámmal
ennyire ráálljak,
de tudtam,
a csöpp erőszak nem durva,
csakis őt igazolja:
bizony, nem hibás . . .

Én, persze — egyedül én!
a náddal falazó,
akasztott-bolond ember,
ki becipeltem
ebbe a helyzetbe,
s komizkodó, makacs szájjal
szőlővel kínáltam,
csőrrel dugva szerrel
ajkához minden szemet,
s mint kinek hét keze
növe egyszerre,
gyűrtem teste térképén minden kedveset.
(A nádak ringadoztak,
cinkosan ránk hajoltak
külső forma rezonáns érvéként.)

. . . Aztán ránéztem szőlőszemmel,
. észre se vette,
test a testtel köztünk mire ment;
mondta azonnal: Na, menjünk gyorsan,
anyám vár rám!
S a piszkos férfivágy most szégyenemben
vagy dühömben újra gerjedt,

— martam — ettem — letepertem,
— hagyta, — ha ügyis megesett;

nótát kerestem, — kalapba tettem:
„Kicsi csupor, nagy a füle“ —

énekeltem.

Ballada Marie Sandersről, a zsidószeretőről

(Ballade von der Judenhure Marie Sanders)

1

Nürnbergben törvényt hoztak ők,
Miatta a sok nő sirt, ki ágyba
Nem törvényes férjjel feküdt.
„A külvárosban céda hús tanyázik.
Az önkény veri a dobot.
Te jó ég, meglesz még ma éjszakáig,
Ami elhatározottatott.“

2

Marie Sanders, szeretődnék túl sötét a haja.
Tegnap is nála voltál.
Jobban teszed, ha ma felé se mész.
„A külvárosban céda hús tanyázik.
Az önkény veri a dobot.
Te jó ég, meglesz még ma éjszakáig,
Ami elhatározottatott.“

3

Anyám, a kulcsot add ide.
Tán félig se igaz a sok gonoszság.
Mint máskor, épp olyan a hold.
„A külvárosban céda hús tanyázik.
Az önkény veri a dobot.
Te jó ég, meglesz még ma éjszakáig,
Ami elhatározottatott.“

4

Egy reggelen, kora kilenckor,
Athurcolták a városon.
Egy szál ingben, nyakában cégér, haja lenyírva.
Az utca röhögött. Ő
Hidegen pillantott reájuk.
„A külvárosban céda hús tanyázik.
A mázoló éjjel beszélni fog.
Nagy Isten, gondolkoznának csak egy
parányit,
Tudnák, róluk mi határozottatott.“

(1935)

Jancsik Pál fordítása